

[Hans Jørgen Holm]

bejdsanvisning skal være fri næring, eller hvorvidt det skal være i offentlig regie.

Jeg havde nu gerne set ligesom hr. Ninn-Hansen, at man, inden vi skulle træffe en sli g beslutning, havde haft et undersøgelsesmateriale, som kunne have beskrevet virkningerne af et forslag af denne karakter, og jeg forstår, at det er noget af det, der kunne ligge i den forligstekst, der er blevet refereret til.

En lang række af de områder, der peges på i bemærkningerne, er områder, som i lighed med vikarbureauerne måske kunne fortjene, at der blev en særlig form for anvisning. Hvorvidt der er tale om anvisning, vil jeg nu nok sætte et spørgsmålste g ved, for de pågældende i vikarbureauerne er jo rent faktisk ansat i den pågældende virksomhed og drager som servicefunktion ud og udfører arbejdet. Det er måske en form, der kunne bruges på andre områder, men det forstår jeg er ikke hovedprincippet i forslaget. På det område vil vi godt kigge på det.

Inden vi kender mere til virkningen af at gøre arbejdsanvisning til fuldkommen fri næring, vil vi godt have flere oplysninger på bordet. På det foreliggende grundlag kan vi ikke umiddelbart tiltræde forslaget.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ifølge forslaget s bemærkninger er det ikke hensigten at lægge vanskeligheder i vejen for det offentlige arbejdsformidlingssystem, og det får mig til at spørge: er det så hensigten at lægge vanskeligheder i vejen for fagforeningernes parallelanvisning? Det er jo klart, at jo flere formidlingsinsti tutter eller -institutioner eller private der er, jo vanskeligere vil det blive for nogle af dem. Det lægges der heller ikke skjul på, idet der i bemærkningerne opfordres til øget konkurrence på dette område.

Videre står der i bemærkningerne, at der er en manglende tillid til det offentlige arbejdsformidlingssystem. Det er der noget rigtigt i, men vi bør vel også se en smule på, hvorfor der er det. Efter min bedste overbevisning er det på grund af de mange opgaver, arbejdsformidlingssystemet har. De har formidling, de har kontrol, og dertil kommer vejledning, samt at det sociale system henviser til arbejdsformidlingssystemet, og der er ofte tale om meget tidkrævende ting, idet

mange, der i en lang periode har måttet bruge det sociale system, ofte er nogle meget svært placerbare personer. Det burde selvfølgelig føre til, at der stilles det fornødne mandskab og den fornødne økonomi til rådighed, så arbejdsformidlingen magtede de opgaver, der pålægges den, men opbygger vi et system ved siden af, som kun skal tage sig af den rene og skære formidling, så bliver det en underlig anvisning, der kommer til at foregå. Det bliver anvisning for kvinder, det bliver anvisning for dem, der kan det hele, og så kan det offentlige arbejdsformidlingssystem altså tage sig af, skal vi sige, resterne.

Når jeg har sagt det, skal jeg samtidig opfordre til, at man bruger parallelanvisningen i fagforeningerne meget mere. Her kender man nemlig lokalt til virksomhederne, og hvilke behov virksomhederne har, og man kender fagforeningens medlemmer og ved, hvad de kan påtage sig af arbejde.

Der er et problem, der hedder administration af A-kassesystemet, som jeg vil tage op i forbindelse med dette forslag. Det er efterhånden ved at belaste forholdet mellem fagforeningens administratorer og medlemmerne. Mange medlemmer føler, at de - på grund af den uhyggelige kontrolmængde - i deres kolleger, som sidder og administrer A-kassesystemet, møder nogle mistroiske skrankepaver. Det, de skulle, var selvfølgelig at mødes med tillid, da det er deres valgte kolleger, der sidder der. Hvis ikke man får kigget på det system og får forenklet det ganske betydeligt, så vil det ende med, at vikarbureauerne blomstrer, at der bliver privat formidling, som man aldrig har kendt mage, fordi der efterhånden bliver opbygget et mistroisk forhold, så parallelanvisningen ikke bruges til noget som helst; og hvis den offentlige arbejdsformidling ikke får stillet flere ressourcer til rådighed, så er der kun tilbage at drive folk i armene på vikarbureauerne. Det vil jeg godt advare imod, at man gør.

Jeg vil godt sige, at jeg i forbindelse med udvalgsbehandlingen af dette forslag agter at stille spørgsmål om nogle godt nok indtil videre forlydender om, at det ikke kun er virksomhederne, der betaler penge for at få tilbud om folk, der kan komme i arbejde, men at også folk selv nu er begyndt at betale penge for overhovedet at få en anvisning. Jeg synes efterhånden, at man er ved at komme lidt langt ud, når vi skal af med penge for at